

Tagad aizvien aktīvāk apspriež to vai amerikāņi ir bijuši uz Mēness, vai tā visa ir liela mistifikācija. Man rodas jautājums - vai tad agrāk valdību līmenī to nezināja? Kāpēc to pieņēma par īstu, ko tagad redz kā mistifikāciju? Kā Jūs to redzat? Vai tam ir kāda dziļāka, apslēpta jēga?

## Mēness ilūzija.

Tas bija sensenos padomju laikos, tad, kad tās telpas, kuras par grāmatu veikaliem sauc, vēl bija tīras un to plauktos mūsdienu izdevēju izdoto mēslu vietā cenzūras - kritiskas un atbildīgas atlases ceļā nonāca pasaules Kultūras labāko literatūras darbu izdevumi arī latviešu valodā, es tur biju pastāvīgs apmeklētājs (*tagad tās grāmatu meklējumiem ir pārāk netīras vietas*). Reiz, tur pavadot savas jaunības labākos brīžus (*mana jaunība vispār bija laba*) es tur nopirku poļu domātāja un saprātīga Cilvēka paredzējumiem spējīga rakstnieka Staņislava Lema grāmatu "Ijona Klusā zvaigžņu ceļojumi", kurā ir atrodams arī viņa romāns "Balss no Debesīm".

Tur grāmatas 224. lpp ir atbildes ievadam piemērots citāts: "*Kā viegli uzminams, preses sleju pārplūdināšana ar aizvien neįēdzīgākiem izdomājumiem nebija nekas cits kā uzmanības novēršanas manevrs, ko bija sagudrojuši CIP veiklie speciālisti. Ja visu pasākumu noliegtu un ziņas par to atsauktu kā melīgas, turklāt vēl nopietnu laikrakstu slejās, tad tas tikai piesaistītu uzmanību un visnevēlamākā veidā uzurdītu vispārēju interesi. Bet parādīt, ka runa ir par blēņām, patiesības graudiņu noslīcināt idiotiskos "profesoram" Lazerovicam pierakstītos izdomu palos, — tas bija visai veikls gājiens, jo vairāk tāpēc, ka šo akciju varēja noslēgt ar lakonisku ziņu par prātā jukušā cilvēka pašnāvību, jo tā darīja galu visām iespējamām tenkām.*"

\* \* \*

Tajos tālajos, senajos laikos, kad mani vairāk par citu interesēja attiecības ar meitenēm, draugiem un māti, kad katras Olimpiskās spēles man vēl likās esam sporta notikums, tad radio ziņās skanošie vārdi par Auksto karu, divām nometnēm un imperiālismu (*kurā vēl nebija ne smakas no šodienas smirdošā genderisma, bērnu tiesībām, bet izbraukšanas iespēja uz Īriju tad likās kā laimes kalngals, jo tur, Tur, TUR taču...*) bija tikai radio runu temati, bet filmas par karu, indiāņu un bizonu apšaušanu, vai hronikās redzamā indīgo vielu izsmidzināšana virs Vjetnamas, tur napalmā degošie Cilvēki bija tikai kustīgi – emocionāli piesātināti attēli uz kino ekrāna tas, kas notika "kaut kur tur", kas nebija "te". Tad vēl mana pasaule dalījās "divās nometnēs". Vienā – "tur ārā" viss notika, bet otrā – "te man apkārt" bija tikai ikdiena, viss kā vienmēr, stabili un iepriekš zināmi – mācības, mācības, pēc tam darbs, ģimene, pakāpeniska labklājība, bērni un tā uz priekšu.

Šim laikam der lūk šis citāts no tās pašas Staņislava Lema grāmatas: "*Bērnībā es nopietni ticēju, ka pastāv ideālu cilvēku kategorija, pie kuras pieder vispirms zinātnieki, bet viņu vidū viscildenākiem vajadzētu būt universitāšu profesoriem, taču dzīves realitāte piespieda mani atsacīties no tik izskaistinātiem priekšstatiem.*"

Tad man visa pasaule bija vienkārša: "komunisti runā komunistu runas, bet "tur" ir krāsaini žurnāliņi - pasūtāmo preču katalogi un tādi – arī ar interesantiem meiteņu plikumiem, jātiek labākā vietā pie lielākas algas, jānopērk tur tas jaunais magnetofons, uz dzimšanas dienu jādabū lasis, un, kā vienmēr - krievi "visur salīduši".” Tad pamazām nāca Gorbačova laiki, "perestroika", cīņas pret HES-u, metro (*kuru tomēr tagad Rīgā vajagot*) un "Zaļo"

parādīšanās. Tad pēkšņi viss sakustējās un samainījās, politikā un pasaulē valdīja pavasara atkusnis – nebija svarīga ASV Vjetnama, jo Maskavai bija Afganistāna... Amerikāņi bija foršie cilvēki un tagad mēs kopā...

Bet vispirms jāpadzen krievi... Par brīvu Latviju!

Arī tad vēl viss bija smērā vienkārši. Bija LNNK un Interfronte. Vienkāršība pazuda tajā brīdī, kad “barikāžu” laikā uz garāmbraucošo OMON-u šāva kādi līdz šim aizvien neatrastie šāvēji, kad kāds no Bastejkalna “nezin kāpēc” šāva uz Zvaigzni un Slapiņu, kad “noslika” arī pats Podnieks, kad patriotisku jūtu pārpildīts, devos pieteikties darbā muitas dienestā un tur par lielu priekšnieku sastapu Cilvēku, kuru pazinu kā zagli un nelieti. **Tad viss sāka notikt te un tagad.** Tad es ļoti reāli sapratu, **ka viss vienkārši – “savējie ir labie – tie tur ir sliktie” ir tikai skolas zēnu un meiteņu domāšanas līmenī, kur pasaulē notiekošā izskaidrošanai pietiek ar trim alīņiem...**

Par to atkal tajā pašā grāmatā Lems raksta: “(..) - tas viss bija aizgūts no tā nožēlojamā konceptu arsenāla, kāds atradās civilizācijas rīcībā tās ierastajā tehnoloģiskajā versijā. Šīs koncepcijas, tāpat kā fantastisko romānu tēmas, atspoguļoja vienīgi mūsu sabiedrisko dzīvi, pie tam galvenokārt tās amerikānisko variantu, kura eksports ārpus Savienoto Valstu robežām tik rosīgi bija risinājies gadsimta vidū. Tie bija vai nu modes jaunumi, vai uz spēles «Mēs viņus vai viņi mūs» dibināti sagudrojumi — (..), tās piesaistījums Zemei šaura vēsturiska laika posma spraudziņā(..)”

Tad es sāku redzēt un dzirdēt, ka tas, kas agrāk bija tikai radio runas, ir realitāte – notikumi notiek realitātē, bet tas, ko tagad par to stāsta radio un TV nebūt nav tas, kas patiesībā notiek. Tad es sapratu, ka karš starp nometnēm ir realitāte un tas notiek arī tālu ārpus ieroču un politisko runu līnijām. Tad es sapratu, ka lielām valstīm ir citi “spēles noteikumi”, citi “cīņas līdzekļi” un ne-tikumības, ne-ētikas kodekss tās cīnās par citām “balvām”, ka “komunisti” var būt arī kapitālisti, ka ASV sabiedrotie ir vajadzīgi tikai tāpēc, lai tos “pamestu zem riteņiem” savu mērķu sasniegšanai, ka TV visā nopietnībā nopietna kanāla ziņu raidījumā var demonstrēt “astrofiziķu novērojumus par to kā melnie caurumi dažas minūtes aprij zvaigzni, planētas un visu citu” – to, ko nevar novērot pat teorētiski, **ja iepazīstas ar uz kļūdainiem pieņēmumiem balstīto “melno caurumu” teoriju.** Pie tam izmanto tos pašus videomateriālus, ar kuriem pirms dažiem gadiem ilustrēja kvazāru (*radiogalaktiku*) darbību. Tikai tagad to centrā esošo vizuāli nenovērojamo zvaigžņu sakopojumu vietā **ir iemontēts nenovērojama objekta “novērots foto – kino attēls”.** Pašlaik masu mēdiji strādā pie jaunas “zinātniski pamatotas” ilūzijas veidošanas – uztur spēka mītu par zinātnes esamību, spējību un produktīvu darbību, mītu par “dzīvi uz zinātniskiem pamatiem”.

Mēs visi zinam nemitīgu ar faktiem nekā nepierādītas “Krievijas iejaukšanās” faktisko pieminēšanu kā pierādījumu un pamatojumu citu tikpat neesošu “Krievijas grēku izgaismošanai”. Ar melu daudzkārtīgu un nemitīgu atkārtošānu, atsaukšanos uz tiem, rada patiesības ilūziju, kurā meli pārvēršas par patiesību un nekad nenotikušais sāk tikt pieņemts par reālu notikumu kādā notikumu virknē. Mēs zinam, ka “feiki” – viltus ziņas un meli ir šodienas mēdiju ikdiena – to saturs, ka pasaulē notiek pavisam citas lietas, par kurām nestāsta, bet tas, ko stāsta ir noticis pavisam citādi, citā vietā, laikā un ar citiem cilvēkiem. Mēs zinam, ka ar “mēdiju pratību” veicina ilūziju iesakņošanu apziņā. Mēs zinam, ka notiek masveida manipulācijas ar Cilvēku apziņu. **Mēs zinam, ka ilūziju radīšana ir neatņemama tādu manipulāciju sastāvdaļa.**

- **Tas, kas tagad ir saprotama ikdiena, kādreiz likās tāla eksotika.**
- **Lielām valstīm lieli mērķi, lieli resursi un lieli ieroči.**
- **Lielā ideoloģiskā karā uzvar ar lielām ilūzijām.**
- **Ilūzija ir nekad nenotikšu, nenotiekošu vai notikt nevarošu notikumu šķietama esamība vai esamības iespēja.**

- Globālā karā uzvar Kosmiskas ilūzijas.
- Apziņas izziņas mērogus pārsniedzīga ilūzija tiek pieņemta kā realitāte.
- Tāpēc sagrauj izglītību – sašaurinot iespēju horizontu vieglāk veidot ilūzijas.
- Katra ilūzija sastāv no reālu parādību elementiem.
- Pieņemot elementus, apziņa inficējas ar ilūzijas saturu.
- Ilūzijā iztrūkstošās detaļas katrs piedomā pats.
- Ilūzijas mērķis ir piespiest ilūzijas skarto apziņu pieņemt nebijušo par notikušu, iesaistīt neesošā notikumā, vai gatavoties dalībai nerealos notikumos.
- Ar ilūziju radīšanu neesošu liek pieņemt par esošu, bet esošo noslēpj.

Tagad mēs zinām, ka ar masu mēdijos izplatītu viltotu foto, kino un citu dokumentu, viltus liecību, melīgu apgalvojumu palīdzību veido iluzoru, neesošu notikumu ainu – masu mediji veido iluzoru pasaules ainu, kurā nekas nav tā kā viņi to mums pasniedz. Pat ja kāda “ziņa” kādā savā daļā ir notikuma ārējai čaulai atbilstoša, tad **ar tās pasniegšanas veidu, laiku un apjomu izkropļo notikuma saturu** vai arī “notikums” tiek iemontēts kopumā realitāti izkropļojošā – mākslīgi veidotā – realitātei neatbilstošā notikumu ainā. Noklusējot vienu, akcentējot otru, daļēji izgaismojot citu un piemelojot kārtējo “angļu zinātnieku atklājumu”, masu mediji veido viltus ziņu uzturētu ilūziju par pasaulē notiekošo un katras valsts lomu notiekošajā. Pie tam katrs ar saviem resursiem veido savu “neatkarīgu” realitāti. Katrs kaut ko apgalvo un noliedz cita apgalvoto, bet abi kopā melo par kopīgo.

Ar to panāk to, ka arī patiesība vairs nav ticama un nav neviena ticama ziņu avota un **prasība pārbaudīt informāciju ir prasība bezgalīgi klaiņot pa melīgu avotu pretrunīgajām ziņām vai tikpat bezgalīgi pārbaudīt šo ziņu kanālu uzticamību apstiprinošu vai noliedzošu avotu uzticamības apliecinājumu uzticamību.**

- **Melīgā uz meliem maldināšanai būvētā informācijas ilūziju telpā patiesības nav – neviena ziņa apvienojumā ar citu ziņu neveido realitāti – tādā telpā tās veido ilūzijas.**

Mums tagad stāsta, ka Krievija “hibrīdajā karā” darot to un atkal šito... Karā vienmēr ir vismaz divas puses, tāpēc, ja tāds karš tagad ir, tad NATO tajā tieši tāpat dara to un šito un ja jau ir tādi “Kremļa troļļi” tad ir attiecīgi “Rīgas, Viļņas, Tallīnas un Berlīnes troļļi” (*te atkal “labāk būt Kremļa trollim nekā Vašingtonas pamperam”*). Mēs zinām, **ka kara laikā pielieto viltus ziņas dezinformāciju, kara laukā izvietoj viltus mērķus – būvju un iekārtu (tanku, artilēriju, lidmašīnu) maketus, bet īstos padara neredzamus.** Tā ir ilūziju radīšana – ienaidniekam liek domāt to, kā patiesībā nav. Mēs zinām, ka izlūkdienesti taista “radiospēles”, iesūta “pārbēdzējus” (*Asandžus un Snoudenus*) un atstāj “nozaudētus dokumentus” (*čekas maisus*). Mēs zinām, ka tagad radio un TV mums stāsta, ka to, ko drīkst Merkele, tas ir fui-fui-fui Putinam un tas, kas ir labi darīts, ja to dara NATO, ir slikti darīts, ja to dara Krievija.

- **“Mūsu agresija ir likumīga pretošanās, bet viņu noziedzīgā aizstāvēšanās ir agresija.”**

Man nāk prātā anekdote:

*“Zem kādas daudzdzīvokļu mājas balkona sapulcējies dīkdienē pūlītis, kurš noraugās, kā kāds vīrietis uz šī balkona iekaušta sievieti. Kāds jaunpienākušais ar skaļiem protestiem to mēģina apturēt, bet kad uzzin, ka iekauštā ir iekauštāja sievasmāte, sāk atbalstīt iekauštāju – “re, re, šī vēl spirinās pretī”.”*

Tipiska aina vidē, kurā manipulē ar kritiski domātnespējīga – kompetenti “izglītota”, savtīga, aizspriedumaina un tāpēc viegli manipulējama cilvēka apziņu.

Mēs zinām, ka arī pie mums tagad notiek manipulācijas, dezinformācija un totalitāri ideoloģiskā audzināšana (*it sevišķi tur, kur tādu noliedz, un, jo aktīvāk noliedz, jo spēcīgāka ir tāda totalitāri ideoloģiskā smadzeņu skalošana un zombēšana*). Stāsta par “viņu sliktumu”, lai vienlaicīgi šo “sliktumu” izmantotu kā “faktu” stāstījumā par “mūsu labumu”. Caur “viņu sliktumu” nopelšanu notiek “sevis slavēšana”. **Stāsta par “viltus ziņu atpazīšanu medijpratībā” tāpēc, lai radītu “īsto un pareizo” ziņu – uzticamo avotu esamības un tādu avotu izplatītās informācijas pārbaudāmības ilūziju.**

Cilvēki visumā “it kā zin”, ka notiek tādas manipulācijas, bet maz ir to, kuri aizdomājas par šādu manipulāciju apmēriem. Cilvēki nezina un nesaprot, ka **melu sistēmas (tīkla) apjomi tālu pārsniedz viņu pasaules izzināšanas iespēju horizontu**. Aiz katra “ziņu avota” tagad stāv kāds melu ģenerators, kuru apiet nevar tāpēc, ka aiz tā ir nākošais, kuru savukārt atbalsta kāda cita kanāla ģenerētais melu tīkls.

- **Tādā veidā melu tīkls nosedz visu izzināšanas iespēju horizontu.**

Tagad mēs to zinām, bet agrāk Cilvēki par to tā nedomāja un to nezināja. Cilvēki zināja, ka ir “neticamības apgabali” – vietas un tēmas, apstākļi, kuros notiek maldināšana, bet nedomāja, ka maldināšana var būt tik visaptveroša un, ka kāda dezinformācijas akcija varētu būt realizēta ar tādu “ticamības pakāpi” un iesaistīto resursu apmēru kāda bija “Mēness afēra”. Toreiz Cilvēces panākumi kosmosa apgūšanā likās pašsaprotami un katrs tālākais solis tika gaidīts un apsveikts, tāpēc Cilvēka lidojums uz Mēnesi bija sengaidīts un katram **neapspriežami pieņemams**. Pat Minhauzens esot lidojis uz Mēnesi, par tādiem lidojumiem sarakstītas 19. un 20. gs. fantastikas grāmatas, un nevienam tad nelikās apšaubāms amerikāņu sasniegums un neradās jautājumi par tāda notikuma ticamību.

Toreiz vēl nebija visu to faktu, “faktu izskaidrojumu” un “faktu labojumu”, kuru kopums katram, kurš ir ar tiem iepazinies, šodien liek saprast – **tā bija izcili noorganizēta ASV sevis slavināšanas ideoloģiskā kara operācija**, kurā tika pielietoti visi ilūziju radīšanas mehānismi un tehniskās iespējas, vienlaicīgi ar labi organizētiem atmaskošanas nepieļaušanas pasākumiem. Tā, piemēram, tika bloķēta lidojuma telemetrisko novērojumu iespēja, nevarēja novērot lidojuma faktisko trajektoriju, starta un nosēšanās trajektorijas. Nav novērojumu par nosēšanās faktu... Tāds lidojums būt apliecinājums tam atbilstošam zinātniskam, rūpnieciskam un tehnoloģiskam – tātad militāram potenciālam. Tas radīja ASV militārās varenības ilūziju. **Tikai vēlāk kļuva redzams**, ka ASV nav tādām lidojumam vajadzīgo dzinēju, raķetes, skafandru un cita tehniskā aprīkojuma. **Pamazām uzkrājās** sapratne, ka ar to aprīkojumu tajos apstākļos nevarēja tikt veikts tas, ko paziņoja par padarītu. Atklājās nesakritības dažādos avotos esošajā informācijā, liecībās un veiktie tehniskie novērojumi.

- **Tagad mēs zinām – ASV astronauti nekad nav lidojuši uz Mēnesi, bet tad, kad tāds iluzors notikums tika izzināts, mums vēl nebija visa tā ilūziju atmaskojošā faktu materiāla apjoma, kāds mums ir šodien.**

Mainās sabiedrība, mainās Cilvēku apziņa – sajūsma un cerības nomainās ar kritisku vērtējumu, tālāku novērojumu un secinājumu uzkrāšanos, kas, augot tehniskajām iespējām un agrāko pētījumu materiālu plašākai un vispusīgākai analīzei, neizbēgami papildinās. Tas pamazām un pakāpeniski atklāj šo materiālu neatbilstību agrāk uzrādītajam “notikuma” saturam. Tas atklāj “Mēness afēras” iluzorumu, kurš tomēr tobrīd bija panācis savu mērķi – demonstrēt ASV tehnoloģiskos, rūpnieciskos un militāros - kosmiskos sasniegumus, ar kuru palīdzību ietekmēt PSRS vadību, valsts un pasaules, tai skaitā arī ASV iedzīvotājus.

Tagad paliek jautājums:

- Kāpēc tagad šo afēru tā aktualizē?
- Kāpēc to dara Cilvēks, kurš pats ir bijis NASA darbinieks un “Mēness afēras” dalībnieks?

Atbilde slēpjas psiholoģiskajos cēloņos. **Pieņemsim, ka** tiek uzturēts mīts par drošsirdīgo āmurikāņu lidojumu uz Mēnesi (*kā jau agrāk to esot veicis Minhauzens*). **Pieņemsim, ka** visi afēras apstākļi tiek rūpīgi slēpti, bet atmaskojumi noklusēti un visi (*un tagad jau galvenokārt āmurikānijas iedzīvotāji*) svēti tic, ka viņu āmurikāniskie zinātnieki, inženieri, ārmurikāniskākie astronauti un visāmurikāniskākā valdība patiesi ir paveikusi to, ko vēlāk neviens (*un arī paši*) nav varējis atkārtot. **Pieņemsim, ka** visa pasaule vēl aizvien domā par nepārspējamās ārmurikānijas izcilo āmurikānismu, kas ir ceļa zvaigzne visai Cilvēcei un tāpēc visāmurikāniskās demokrātijas (*Mēness lidojumu nodemonstrēto*) pārkumu un tāpēc tāda notikuma pamatoto vajadzību to ieviest vienmēr un visur visiem. **Pieņemsim, ka** āmurikāņu kapitālisms ir vispārākais un pilnīgākais Cilvēces dzīves pilnīguma sasniegums.

Tad rodas virkne jautājumu.

Un pirmais no tiem skan tā:

- Kurš kapitālisms?
- Vai reālās ražošanas kapitālisms palaida šo ekspedīciju?
- Vai tas bija fiktīvais banku procentu kapitālisms?
- Vai iluzorais banku peļņas kapitālisms ir tiesīgs valdīt tur, kur “ir bijis reālā ražošanas kapitālisma lidojums uz Mēnesi”?
- Kāpēc tagad daudz bagātākais fiktīvai banku kapitālisms neveic to pašu, ko veica “vecais kapitālisms”?
- Kāpēc tur, kur var izmantot iepriekšējo kapitālieguldījumu pētījumu rezultātus un mūsdienu lētākās tehnoloģijas, nevar izdarīt to pašu?
- Kāpēc izslavētais “fokusņiks” Ions Masks “lidošot uz Marsu”, bet negrib lidot uz Mēnesi?
- “Ceļš” taču ir zināms?

Padomju nolaižamā aparāta uz zemi atgādātie Mēness iežu 300 grammi (*Āmurikāņu “atvestie kilogrami” izrādās ir klasiski vietējie – zemes ieži*) norāda uz minerāla klātbūtni, kura enerģētiskā ietilpība atrisinātu visas Cilvēces enerģētiskās problēmas. Šī minerāla atgādāšanā uz zemi iegūtā peļņa daudzkārt nosegtu tā atgādāšanas izdevumus.

**Gatavoties jau var.** Tāda gatavošanās tādu “gatavotāju” apjūsmotāju acīs padara par izcilību un piemēru visiem citiem mazāka ranga censoņiem. Tāpat kā “lidojums uz Mēnesi” mūsu paaudzei rādīja plašu nākotnes sasniegumu ainu, tāpat Ilona darbošanās šodienas jaunatnē rada iespējamo sasniegumu un perspektīvu ilūziju. Izcila datorgrafika un zemlidojumiem tirgotās biļetes rada iespaidu, ka tūlīt... nu tik būs... tūlīt tehnoloģijas... un nu tik sāksies tas, kur katrs IT speciālists...

**Nākotnes ilūzija.**

Izglītības līmenis un darba prasmes katastrofāli krītas, trūkst pat vidējā posma speciālistu un tehniķu, lai apkalpotu agrāk uzbūvētās iekārtas, bet tirlīņiem ar planšetītēm un telefoniņiem rokās iestāsta, ka nu tik būs... (*Itālijā ir ministri, un tūlīt būs pavisam zaļknābīgs premjers bez augstākās izglītības...*)

**Taisīties jau var – aizlidot nevar...**

Tas, kurš nevar aizlidot, nav izcilība un “lielais vīrs”. Tāpēc neviens nesaka, ka lidos uz Mēnesi, tāpēc saka, ka taisās lidot uz Marsu...

Nevar aizlidot jau tāpēc vien, ka nav tādu dzinēju – nav un viss. Pat Ilonam nav. Viņš tieši tāpat kā visi ASV lido ar Padomju dzinējiem. Toreiz āmurikāņi Padomju Savienībā nopirka licenci un pēc tās ražo dzinējus. Pašiem āmurikāņiem un arī Ilonam Maskam nav tādu konstruktoru, inženieru un speciālistu – nav tādas Zinātnes, **zinātniski tehniskās Skolas**, kura varētu konstruēt, izgatavot un apkalpot savu kaut vai Padomju Savienībā radītajam dzinējam līdzvērtīgu, kur nu vēl labāku. Visādi Ilons ir “ģeniāls”, visu ko uztaisa, bet, lūk, kaut ko labāku par to pašu veco padomju raķešu dzinēju uztaisīt nevar!

**Bet ar to uz Mēnesi Cilvēks aizlidot nevar.** Mazi aparāti var, bet **Cilvēks nevar.** Nav tādu skafandru, kuri nodrošinātu Cilvēka dzīvi ārpus no radiācijas sargājošā Zemes magnētiskā lauka, nav tā un nav šitā – tieši tāpat kā tā visa nebija “Mēness lidojuma” laikā. **Tāpēc uz Mēnesi netaisās un nelido.** Tagad ir izsapņots arī tas skaistais sapnis par līdzīgi ņemto siltumnīcu pārtikas un skābekļa ražošanai. Izrādījās, ka Cilvēki un augi noslēgtā vidē ir antagonisti.

- Kāpēc kārtējais apšaubāmais āmurikāņu aparāts “rāpojot pa Marsu”, (*kas jau atkal atklāj kārtējās klasiskās “Marsa afēras” pazīmes*) bet to nedara uz Mēness?
- Nu kaut vai daudz lētākai iekārtu izmēģināšanas misijai?
- Kāpēc “Marsa ekspedīcijas” neizmēģina uz Mēness?
- Kāpēc to vairs nekad neatkārtos?

Mums stāsta, ka tas esot dārgi. Jā, tas ir dārgi, bet tas tagad būtu lētāk nekā tad, kad “to izdarīja”.

- Tad varbūt, ka tagad to vairs nevar izdarīt kādu citu apstākļu dēļ?
- Varbūt, ka kapitālisms ir palicis sliktāks?
- Vai var būt tā, ka PSRS-a klātbūtne lika “uzlaboties” kapitālismam un tagad to vairs nevajag?
- Vai varbūt tā, ka tagad Mēness apgūšana vairs nevienam neinteresē?

Daudzi tādi jautājumi atkrīt tad, ja Cilvēks “ar vienu smadzeņu daļu” zin, ka “lidojums bija”, bet ar otru samierinās ar lēni pieaugošu sapratni, ka “tomēr nebija vis...”

**Pieņemsim, ka** visi svēti tic, ka “lidojums” bija un Amstrongs tiešām uz mums visiem par “lielo Cilvēces soli” runāja no Mēness, bet ne no kādas istabas āmurikānijā. **Pieņemsim, ka** attīstoties tehnikai Ķīnieši, Indieši un vēl kāds cits aizlido uz Mēnesi un tur nekā neatrod.

- Kā tad jutīsies “pasaules pilsoņi”?
- Kā tad jutīsies āmurikāņu prezidentu vēlētajji?
- Ko tad viņi teiks savai tā brīža valdībai?

Minhauzens nekad neko nemeloja. Minhauzenes līdzībās ietēpa tobrīd slepenībā izplatītās Rožkrustiešu filosofijas doktrīnas. Par tām neko nezinošie un zināt nevarošie, visu burtiski saredzēt gribošie tās uztvēra kā neticamus blēņu stāstus. Lai ko arī Minhauzens stāstītu, tas vienmēr vispirms tiktu uztverts kā blēņu stāsts – neticama pasaka, tāpat kā tas, ka “ezītis mežā ziemā dziļā sniegā halucinogēnās sēnes ēd un genderiskā izvēlē te par mērkaķi, te zaķi pārvēršas”, vai “Latvijas ozolos āboli aug”, kā to tagad bērniem skolā matemātikas grāmata māca.

**Ja amurikāņu valdība pēkšņi tiktu pieķerta tik lielu patiesību, uz kurām balstās mūsdienu pasaules iedzīvotāju “labākās – progresīvās daļas” uzskatu koordinātu sistēma, viltošanā, tad tādā “šoka terapijā” sabruktu gan tādas valdības tēls, gan “progresīvās**

cilvēces” koordinātu sistēma, gan pašu “progresīvo” domas par sava “progresīvuma” īsto “progresīvu”.

- **Ilūzija, kura radīta kādu “apstākļu uzlabošanai”, vēlāk vienmēr sagrauj citus – lielākus apstākļus.**
- **Melis zaudē godīga Cilvēka rīcībā esošās iespējas.**
- **Ja ASV valdība kļūst par “Minhauzenu”, tad tai vairs netic nekad, neviens un nevienā jautājumā tāpat kā tās īsto seju redzošie un ASV dzīlēs notiekošo zinošie.**

Bet, ja patiesību atklāj pamazām – pakāpenisku izmaiņu ceļā, tad “lidojuma uz Mēnesi” zināšanas vietā nāk “Zināšana par tāda lidojuma neesamību” un pasaulē no tā nekas būtiski nemainās – sviesta cenas, elektrības rēķini turpina augt tāpat kā vakar un tāpat kā vakar kādā ASV skolā kāds kādu atkal ir nošāvis, tāpat rīt tas notiks atkal turpat ASV vai kādā citā tikpat “progresīvi āmurikanizētā” zemē. **Tad viss pamazām rit uz priekšu un ir lēni un nemanāmi grozāms, maināms un virzāms citā tiem pašiem ilūzijas radošajiem vēlamajā virzienā.**

Palasiet “Romas kluba ziņojumu”.

“Tas vecais kapitālisms bija slikts.

Tas mūs ieveda neceļos, krīzēs un izsīkumā.

Tās pagātnes kļūdas tur mūs noveda.

Tagad mums ir jākustas uz pretējo pusi.

Tagad mēs veidosim kolektīvu, taisnīgu, askētisku un nacionāl-sociāli orientētu pasauli.

Tas, ko mēs apkarojām un uzvarējam, izrādās bija tas, kas mums visiem, tagad ir vajadzīgs.”

**Pasaka par Zelta zivtiņu un večiņu pie sasītas siles.** Ja sasīstā sile acu priekšā atklātos pēkšņi, tad “pasaku teicējs” dabūtu smagu kāvienu, bet uz balkona kaustītā “večiņa” nesaņemtu vērotāju zobgalības, bet tiktu nomesta no balkona. Bet tagad, kad sasīstā sile tiek atklāta lēni un pakāpeniski pašu NASA speciālistu vadītā – vēlamā virzienā un ātrumā, tad gan “večiņa”, iekaustīta, paliek uz balkona, gan iekaustītājs turpat, gan skatītāji savās skatītāju vietās. Un viss turpinās pa vecam un visi ir apmierināti.

**Revolūcija nav notikusi.**

**Dzīves Ilūzija turpinās.**

**TV seriāls – “Viņas melo labāk”.**

Pauls